

XIN CHÚA CHỮA LÀNH VÀ CHO CON ĐƯỢC SỐNG!

... Tôi chào đời trong một gia đình Công Giáo Ý thật khá giả. Có thể nói, tôi thật may mắn trong cuộc sống: được yêu thương, có nhiều tiền, du lịch nhiều nơi và có lắm bạn bè. Ngoài ra tôi có đủ phương tiện để học hành đến nơi đến chốn (bác sĩ). Tôi có công ăn việc làm theo đúng khả năng chuyên nghiệp. Thêm vào đó, tôi thành công trong việc tạo dựng một gia đình hạnh phúc và hạnh phúc. Vợ chồng tôi cho ra chào đời những đứa con khôi ngô mỹ miều. Đây là hồng ân lớn lao THIÊN CHÚA dành cho tôi, cộng với hồng ân Đức Tin tôi nhận lãnh vì sinh ra trong gia đình Công Giáo đạo đức.

Nói tắt một lời, tôi là kẻ may mắn nhất trên đời vì có được TẤT CẢ! Giờ đây tôi thêm một may mắn khác. Đó là bệnh tật. Vâng! Đúng thế, bệnh tật đến gõ cửa cuộc đời tôi vào chính lúc bất ngờ nhất, vào chính lúc tôi

không chờ cũng chẳng đợi!

Một chứng bệnh xoàng với dấu hiệu bình thường không có gì đáng lo ngại. Thế nhưng khi tôi đem chứng bệnh của mình ra nói với bác sĩ đồng nghiệp thì bạn khuyên tôi nên làm cuộc thử nghiệm có tính cách chuyên môn và nghiêm chỉnh. Và cuộc thử nghiệm đưa ra ánh sáng chứng bệnh trầm trọng của tôi.

Khi cầm trong tay bản đúc kết cuộc thử nghiệm, tôi xin thú nhận: quả thật tôi hoàn toàn hiểu rõ căn bệnh và cảm thấy vô cùng sợ hãi .. Tôi mắc chứng bệnh theo nguyên ngữ Ý là **"Sclerosi Multipla - ngạnh kết từng đám"**. Đây là chứng bệnh đánh thẳng vào trung tâm não bộ và đưa đến tật tê liệt toàn thân!

Vào chính giây phút đau thương ấy, tôi bỗng ước ao phải chi mình không là bác sĩ để không ý thức rõ ràng tầm quan trọng của cơn bệnh. Tôi cũng ước ao phải chi mình ngu dốt để không hiểu cũng chẳng biết gì về chứng bệnh! Nhưng không được như thế. Trái lại, căn bệnh hiện rõ trước mắt tôi với đủ mọi khía cạnh và hệ lụy trầm kha của nó!

Lúc ấy Giáo Hội đang ở Tuần Thương Khó và tôi có thể quả quyết với quý vị rằng: lần đầu tiên trong cuộc đời - với tư cách và tâm tình của tín hữu Công Giáo - tôi hiểu thế nào là chiều sâu và mức đau khổ tột cùng trong Cuộc Khổ Nạn của Đức Chúa GIÊSU KITÔ. Những gì tôi nghe nói đến hoặc học được hay đọc thấy trong sách vở thì giờ đây chuyện ấy đang xảy đến cho tôi.

"Sclerosi Multipla - chứng ngạnh kết từng đám" là căn bệnh *biến-tính (degenerativa) từ từ và tự-miễn-nhiễm (autoimmunitaria)*. Khoa học chưa tìm ra nguyên do gây bệnh cũng chưa tìm được phương thuốc chữa trị hữu hiệu. Tiến trình phát triển của chứng bệnh cũng thật chủ quan: nó có thể tiến nhanh hoặc chậm tùy theo phản ứng cơ thể của từng nạn nhân.

Riêng đối với tôi là nạn nhân tương đối còn trẻ tuổi thì chứng bệnh này đổ ập xuống cuộc đời vào chính lúc tôi đang ở mức độ khá thành công. Tôi có nhiều thân chủ và có con cái còn thơ dại cần dưỡng dục. Tôi phải làm việc để có tiền nuôi sống gia đình. Nghĩa là tôi đang ở lứa tuổi đang đầy sức sống và còn nhiều hứa hẹn tốt đẹp cho tương lai. Vậy mà, một sớm một chiều tôi bỗng đối diện với một kẻ thù vô cùng bí ẩn. Hay nói đúng hơn, từ nay tôi và chứng bệnh phải song song tiến bước. Ngày nào chứng bệnh thắng là ngày đó tôi bị đánh ngã, không bao giờ có thể chỗi dậy được nữa!

Tôi cảm thấy run sợ toát mồ hôi lạnh khi bất ngờ nghĩ đến tương lai. Tôi không rõ mình còn được vui hưởng sống tình trạng tự lập - đi đứng bình thường - như thế này trong thời gian bao lâu nữa??? Sự kiện phải chứng kiến đôi mắt vợ hiền đẫm lệ và nét mặt ủ rũ âu sầu của bạn bè khiến ruột gan tôi bị xé rách từng mảnh! Chứng kiến người khác phải đau khổ vì cảm thông với nỗi khổ đau của mình còn thâm hơn là chính mình phải chịu đau khổ nữa kia!!!

Trong giờ phút đau thương ấy tôi bỗng có trước mắt tấm gương Cha Giacomo Gaglione - Linh Mục người Ý - qua đời năm 1962 sau 50 năm bị tê liệt phải ngồi xe lăn. Tâm tình vui vẻ tuân phục thánh ý THIÊN CHÚA và dành trọn cuộc đời để phục vụ người

khác của Cha khuyến khích tôi can đảm đối đầu với cơn bệnh. Ngoài ra chính việc cầu nguyện giúp tôi tìm được sự điềm tĩnh, gieo vào tâm tư tôi sự sáng suốt trong những lúc thể xác bị đau đớn. Tôi không cầu nguyện bằng lời kinh đọc cho bằng hướng lòng lên với THIÊN CHÚA, Đấng Cao Cả Vô Biên.

Nhịp độ sống của tôi bắt đầu chậm dần lại. Nhưng tôi chấp nhận sự giòn mỏng của thể xác và cố gắng tạo cho mình một quan niệm sống lạc quan. Lạc quan trong những chi tiết nhỏ nhặt nhất. Chẳng hạn một ngày đẹp trời, một việc làm thành công, niềm vui đem đến từ sự ngoan hiền của con cái và sự triu mến của bạn bè. Tôi trở nên người biết cảm thông và bao dung hơn, không khe khắt phê phán hoặc đòi hỏi gì nơi người khác.

Thú thật, tôi không hiểu tại sao mình lại mắc chứng bệnh này. Nhưng tôi không cần thắc mắc tìm ra nguyên do, chỉ đơn sơ tự nhủ rằng: ***Chính Chúa cho phép nó xảy ra. Và THIÊN CHÚA có lý do riêng của Ngài. Phần tôi có bốn phận phải chấp nhận. Thế thôi.***

Tôi biết có nhiều người cầu nguyện cho tôi. Tư tưởng này an ủi lòng tôi rất nhiều. Tôi không cảm thấy đơn độc trong cuộc chiến. Trái lại tôi cảm thấy được thương yêu và nâng đỡ. Về phần tôi, với kinh nghiệm bản thân, tôi cầu nguyện cho tất cả những ai đang lâm vào tình trạng tuyệt vọng hoặc gặp khó khăn. Tôi xin dâng lên THIÊN CHÚA chút đau khổ của riêng tôi và xin THIÊN CHÚA ban ơn cho người phải chịu đau khổ trong thân xác hoặc trong tâm hồn.

... "Bài ca Khít-ki-gia, vua Giuđa đã sáng tác khi ông lâm bệnh và sau đó khi ông được qua khỏi. Tôi có nói: nửa cuộc đời dang dở mà đã phải ra đi, bao tháng năm còn lại, giam tại cửa âm ty .. Lạy Chúa, con như người thợ dệt, đang mãi dệt đời mình, bỗng nhiên bị tay Chúa cắt đứt ngay hàng chỉ. Từ sáng tới khuya, Chúa làm con hao mòn sinh lực .. Lạy Chúa, ngày tháng đời con là của Chúa, sự sống linh hồn con thuộc về Ngài. Xin chữa lành và cho con được sống. Nay muôn vàn cay đắng đã hóa nên an bình, vì chính Ngài đã cứu con khỏi hố diệt vong, vất bỏ sau lưng mọi lỗi lầm con phạm" (Sách Tiên Tri Isaia 38,9-17).

("Ostie sul Mondo", Periodico dell'Apostolato della Sofferenza, fondato da Giacomo Gaglione, 2006, trang 13-14)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt